

казали страхливи и се разбѣгали. Това нѣщо много ядосало войводата и той високо и люто зель да мъмре всички. — Искате възстание, викалъ той, и сега, когато трѣбва да се биете смѣло и самоотвържено, вие бѣгате. Това е срамъ и позоръ!

За да не бѣгатъ страхливитѣ и да даде куражъ на всички, Дюзтабановъ повикалъ единъ отъ най-храбитѣ си командири — габровеца Тотю Ивановъ, изтеглили си двамата сабитѣ, дигнали ги въ въздуха подъ жгълъ съ кръстосани върхове и накарали всички момчета да се провратъ подъ тѣхъ. Това било направено като втора клетва, че записанитѣ възстаници ще бждатъ вѣрни и ще се покоряватъ на командата. Който не послуша, ще бжде съсѣченъ отъ дветѣ остри саби.

Така въ дружината на Дюзтабановъ останали по-малко редници, но били най-храбри и най-вѣрни на своитѣ началници и на войводата.

Съ тази вѣрна и сговорна дружина Дюзтабановъ пристигналъ на 3-и май въ с. Батошево (Севлиево) и заварилъ, че севлиевскитѣ войводи вече били обявили народното възстание, излѣзли на открито и заели здрави позиции.

Срещата на габровци и севлиевци.

Въ Севлиево, както и навсѣкжде изъ България, кроили да дигнатъ на 1-май общо възстание. Но този планъ не можалъ да се изпълни, защото турцитѣ заловили и хвърлили въ тъмница главниятъ тамкашенъ апостолъ Стефанъ Пешевъ. Останалитѣ народни хора — Йонко Карагѣйзовъ отъ Севлиево, дѣдо Филю отъ село Кръвеникъ, синъ му Христо Филевъ, Никола Дабевъ, свещеникъ Ради попъ Миховъ не се уплашили. Тѣ пристѣпили на